

[Niels Hølvæg Petersen.]

som endemål, ét storamt, ét amtsråd, men foreslår, at dette nås gennem en tretrinsraket. Først i perioden frem til 1. april 1974 et fællesudvalg med den opgave at forberede valgene i 1974; fællesudvalget vil i øvrigt være næsten uden beføjelser. Det forekommer mig at være en svaghed ved regeringens forslag, at der altså vil gå 2 år i hvert fald, uden at man får de muligheder for at handle politisk i området, som man bør have. På dette punkt er der betydelige fordele ved at lægge til grund den model, som det radikale venstre har foreslået, og som betyder, at et hovedstadsråd kan nedsættes med kort varsel, ikke fungere fuldt ud med kort varsel, men kan gå i gang med løsningen af sine opgaver, ikke kan fungere fuldt færdigt fra starten, men kan gå i gang og gå i gang med at træffe nogle af de beslutninger, som trænger sig på. Fase 2 i regeringens lovforslag er perioden fra 1. april 1974 til 31. marts 1977. Her foreslår regeringen en treleddet ordning, ganske vist som en overgangsordning og ikke med fuld klarhed i dag over dens indhold, men en treleddet ordning svarende til de radikale forslag.

Arbejdsområdet for hovedstadsamtet i denne periode er ikke ganske klarlagt. Vi har fået et medfølgende lovforslag om regionplanlægning, vi har lovforslag om støtte til udviklingskommunerne i et vist begrænset omfang, men der savnes trafikforslag, vandforsyningsforslag, kloakering og spørgsmålet om sygehuse. Det er forslag, som bebudes fremsat i 1972-73, og det er for behandlingen i dag, kan man sige, et lidt svagt punkt, at man ikke har det fuldt færdige materielle indhold af den planlægning, der skal foregå på disse områder. Det opfordrer til en hurtig fremsættelse, hvad jeg forstår ministeren er indstillet på.

Det radikale venstres lovforslag er med hensyn til indhold helt i forlængelse af hovedstadsreformudvalgets forslag klarere, men til gengæld lovteknisk ikke så godt, som det skal være. Jeg kan meget vel se, at det selvfølgelig må være en bedre ordning at have de materielle bestemmelser, som det her drejer sig om, udskilt i en særlig lovgivning henhørende under de fagministre, det drejer sig om, men disse tekniske ting skal dog ikke være afgørende for vores politiske diskussion i dag.

Hvis de efterfølgende forslag, der fremsættes i 1972-73, følger mønsteret fra regionplanens forslag, så må jeg nå til den konklusion, at der ikke imellem regeringens forslag og vore forslag er forskel på opgaver, heller ikke på kompetenceområder i perioden frem til 1977; der er derimod forskel på to enkeltområder med hensyn til antal, hvor regeringen har foreslået 59 fremfor hovedstadsreformudvalgets 37. Vi har fulgt hovedstadsreformudvalget på dette punkt, men er fuldt opmærksom på, at der i høj grad kan være en begrundelse for at gå højere op i antal. Antallet af medlemmer er for mig at se ikke noget kardinalpunkt, men i høj grad en diskussion, vi må tage op. Jeg vil gerne minde om, at da vi havde diskussionen om ændringen i den amtskommunale inddeling, ivrede mit parti for, at antallet af amtsrådsmedlemmer skulle være højere end det, vi faktisk nåede til, så vi vil være meget åbne over for en diskussion om, at man skal gå højere end de foreslåede 37, og jeg vil sige, at for os er heller ikke 59 et helligt tal.

Den anden forskel er valgmetoden, hvor regeringsforslaget bygger på direkte valg. Jeg kan jo dårlig på mit partis vegne vende mig imod denne tanke, eftersom mit partis repræsentanter i hovedstadsreformudvalget netop gik ind for direkte valg, og tanken om direkte valg støder selvfølgelig ikke på nogen som helst form for principiel modstand hos os. Når vi valgte at fremsætte lovforslag byggende helt og fuldt på hovedstadsreformudvalgets forslag og derfor også byggende på de indirekte valg, var det udelukkende af hensyn til tidsfaktoren. Det forekom os, at det var lettere at komme i gang straks, hvis man koncentrerede sig om det indirekte valg i hvert fald i første omgang, men vi har på intet punkt lagt skjul på, at det direkte valg, uanset hvilken struktur man når frem til, må være den endelige og den varige løsning. Så vil jeg i øvrigt sige om denne diskussion om det direkte og indirekte valg, at den nok er principielt interessant, men at forskellen i praksis næppe bliver så stor, som den gøres til.

De punkter, der skiller i perioden fra 1. april 1974 til 1. april 1977, er altså ikke store. De er efter mit skøn heller ikke af principiel art, og der er derfor et godt grundlag for videre forhandlinger.

Problemerne opstår i den tredje fase, hvor